

stilul Mugur

foto: Peltan András

Bogdán Zsolt și Hatházi András

Organizatorii Galei Teatrelor Naționale de la Cluj au bunul obicei de a include în program și câte un spectacol al colegilor de la Teatrul Maghiar de Stat, de regulă foarte bun. Așa s-a întâmplat în 1994, când oaspeții au putut vedea strălucitoarea montare cu **Cântărețul cheală** de Eugen Ionescu, așa în 1996, cu originala versiune a **Operetei** lui W. Gombrowicz. La actuala ediție,

CRIMA DIN STRADA LOURCINE de Eugène Labiche. Traducerea: Visky András • TEATRUL MAGHIAR DE STAT din CLUJ • Data reprezentăției: 14 decembrie 1998 • Regia: Vlad Mugur • Decorul: Helmuth Stürmer • Costumele: Varga-Járó Ilóna • Muzica: Nicu Alifantis • Distribuția: Bogdán Zsolt (Lenglumé), Hatházi András (Mistingue), Kardos M. Róbert (Potard), Biró József (Justin), M. Kántor Melinda (Norine).

șansa a făcut să ne bucurăm de versiunea clujeană a vodevilului lui Eugène Labiche **Crima din strada Lourcine**, pus în scenă de seniorul cu ochi de stele și zâmbet mereu tânăr, Vlad Mugur. Zic versiunea clujeană, pentru că vodevilul a fost realizat mai întâi la Piatra Neamț, cu aceeași echipă de colaboratori – Helmuth Stürmer (decor), Varga-Járó Ilóna (costume), Nicu Alifantis (muzică). Zic șansa, pentru că în aceeași seară se prezenta pe scena Galei **Matca** de Marin Sorescu, spectacol al Teatrului Național din Craiova, pe care-l văzusem la premieră, cu unul dintre cei mai buni interpreți în rolul Tatălui: Vasile Cosma.

Așadar, **Crima din strada Lourcine** în versiune clujeană, pe scena Teatrului Maghiar, ce e? Un *remake*? Ei și? Nu l-am receptat astfel – și poate că și colega care a consemnat versiunea nemțeană într-un număr anterior al revistei mi-ar da dreptate (cu nuanțe firești). Așadar: o încăpere cu pereți mari și mai multe uși, dominată de portrete masive de album și obiecte de epocă, somptuoasă și impersonală, unde lumina se frânge în umbre lungi, mahmure. Domnul Lenglumé se trezește de-adevăratelea mahmur și încearcă

să reconstituie ultima fază a unei agape la care a fost fără știrea soției și unde a tras un chef zdravăn. Inutil – faza rezistă, ca o bucată de peliculă ruptă dintr-un film. Interpretul, Bogdán

Zsolt, are mișcări lente și ondulatorii, forțează deslușirea, dar obosește cu un zâmbet gol, autocompătitor, în fața semnului de întrebare. Care sporește cu noi nedumeriri, ca firul deșirat anapoda dintr-un ghem, când se trezește cu un lungan necunoscut și cam necioplit, cu care se dovedește că a parcurs faza misterioasă: Mistingue – Hatházi András. Jocul se precipită, ghemul duce firul către paroxism când știrea despre o crimă, citită într-un ziar, le dă acestor protagoniști de hazard semne certe, indubitabile și spaima că ei sunt asasinii. Dacă Labiche a fost un maestru al deșirării firului în alternanțe de intrigă ce se încâlcesc în cascade, Vlad Mugur e un incontestabil maestru al construirii jocului de alternanțe joviale. Cu spirit și haz în cascade. Cu inteligență și farmec. Scenele au parcă acumulările de suspans ale unui film de Hitchcock, cu rafinamentul bonom, aristocratic al unui spirit superior detașat, care se amuză de toate astea. Și ne amuză și pe noi, generos, cu o veselie elegantă, în care măiestria artistului a împletit un stil – stilul Mugur, să-i spunem? De teatralitate și finețe? Poate.

Cinci personaje – cinci remarcabile creații. Celor doi pomeniți mai înainte li se adaugă Kardos M. Róbert (un amant înfocat și ipohondru, Potard), servitorul lui Lenglumé, Justin, jucat cu savuroasă perplexitate de Biró József, și Norine, soția lui Lenglumé, trupeșă, severă și predispusă la cochetărie (M. Kántor Melinda).

Constantin Paraschivescu

Exercițiu

fără finalitate

Ursul și Puck

Ursul face parte din ceea ce se cheamă "dramaturgia necehoviană" pe care Anton Pavlovič a scris-o până spre 1890. Derivată din

proză, fără mari intenții reformatoare, respectiva literatură dramatică îl scutește binisor pe regizorul care o pune în scenă de chinuitoarea întrebare dacă spectacolul rezultat "e sau nu e cehovian", ceea ce înseamnă că partitura îi îngăduie o lectură mai liberă, mai fără opreliști. Foarte liberă, chiar prea liberă a fost modalitatea

prin care Rodica Lăpuște, studentă la o facultate particulară bucu-reșteană, s-a apropiat de Ursul. Atât de liber a gândit juna aspirantă la titlul de director de scenă încât nu a avut nici o reticență să intersecteze textul cehovian cu mici fragmente din **Visul unei nopți de vară** de Shakespeare, personajele binisor caricaturale ale clasicului rus fiind "manevrate" de bagheta magică a zveltu-lui Puck. Rezultatul e un exercițiu de tip,

URSUL și PUCK – ROBIN BĂIAT BUN de A.P. Cehov și W. Shakespeare • TEATRUL DE STAT din TURDA • Data reprezentăției: 13 decembrie 1998 • Regia: Rodica Lăpuște • Scenografia: Călin Anton • Muzica: Iosif Herțea • Mișcarea scenică: Mălina Andrei • Distribuția: Doina Soproni (Popova), Radu Botar (Smimov), Ginuc Crișan (Luka), Stelian Roșian (Puck).